

ספר זוהר השואה

דרשה מהאדמו"ר מהאלמין במירון

אור הזוהר 568 ★ אדר א' תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנישאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרועי הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

חלק ט

רבי שלום יהודה גרוס
האדמו"ר מהאלמין
נשיא מפעל הזוהר העולמי

ואיתא בס' תניא קדישא (פמ"ב), שבכל דוד ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה ללמד דעת את העם כו'. וכמרומוז גם בש"ס בכ"מ (שבת ק"א ע"ב, סוכה ל"ט ע"א, ביצה ל"ח ע"ב, חולין צ"ג) שאמרו על התנאים והאמוראים "משה שפיר קאמרת". ופירש"י בסוכה שם, משה - גדול הדור. ובמסורת הש"ס שם ציין למ"ש רש"י בשבת דף ק"א, משה שפיר קאמר - כלומר רבינו בדורו כמשה בדורו, עיי"ש. והיינו דלכל ת"ח ומנהיג בכל דור ודור יש בו ניצוץ של משה רבינו מהימנא ע"ה.

וכתבנו שם שע"י הרועה נאמן שבכל דור, בחינת משה שבדור, על ידו פועל משה רבינו ע"ה באנשי הדור שיקיימו את מצוות ה' בכלל, ושיקיימו אותם בבחינה ומדריגה שמשה רצה שייקמו אותם.

והנה התורה היא נצחית ותמידית, וזהו וידבר משה אל ראשי המטות, היינו אשר משה רבינו ע"ה דיבר אל ראשי המטות שבדורו, וכן חכמי הדור, שהם אתפשטותא דמשה בכל דור ודור מדברים לבני ישראל שבדורם, לאמר לדורות אחריהם, זה הדבר אשר צוה ה', שיקיימו את מצוות ה' באופן כזה שמשה רבינו ע"ה מלמד לקיימם, היינו באופן ובבחינת שהוא מראה להם ("מראה באצבעו ואומר זה"), היינו בבחינתו כפי שמשה רבינו ע"ה רצה לקיימם.

ובאמת איכא פלוגתא דרבוותא בזה אם נח הוכיח את בני דורו או לא, יש אומרים שהוכיחם אבל לא נתקבלו דבריו על לבותיהם, ויש אומרים שלא הוכיחם כלל וכלל רק הלך לדרכו, וכמו שמשמע בקדושת לוי הנ"ל, ויש

והנה לכת הצדיקים הב' הכל שונאים אותם ביותר בהיות שרואים שכת הראשונים הם צדיקים ושותקים מסתמא אינם רשעים כ"כ, ומכח זה מריבים ומתגרים הכת הב' עם הכת הא' מדוע אתם מחשים, למה לא תקנאו קנאת ה' צבאות. וזהו פי' יתגרו בס, ר"ל כת הב' מתגרים עם הכת הא' לשם שמים שיעמדו גם כן בפרץ עמהם להלחם נגד אויבי ה'.

אעפ"י שהם צדיקים הכתוב קורא אותם עוזבי תורה

והנה הכת הא' מחמת רכות טבעם אינם רואים חוב הרשעים ומהפכים בזכותם ומשיבים אולי לא הי' כך כאשר מרננים עליהם, או זכות אחר, או מזכירים מדות טובות שיש להעושים הנ"ל, וזהו יהללו רשע ר"ל מחמת טבעם מהפכים בזכותם, ועוד אומרים אי אפשר להעמיד הדת על תלה, ועוד הנח להם לישראל. ומחמת כל אלו הטענות נמנעים מלהוכיח, אבל עכ"ז אעפ"י שהם צדיקים הכתוב קורא אותם עוזבי תורה, והכת הב' נקראו שומרי תורה, עכ"ל. וכן פי' זקני הגר"א זצ"ל בביאורו על משלי על פסוק הנ"ל, עיי"ש.

בכל דוד ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה ללמד דעת את העם

ובדברי תורה לפרשת מטות הרחבנו ג"כ את הדיבור בזה, בביאור הפסוק וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמור זה הדבר אשר צוה ה', בהקדם מה דאיתא בתיקונים (תיקון ס"ט דף קי"ב רע"א) אשר אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחכם דמתעסק באורייתא,

אומרים שהוכיחם רק על העבירות הקלות ולא החמורות".

כי חטאו של נח היה על שהיה נח לשמים וגם לבריות, ובאותו הדור שהיו רשעים בעלי חמס וגזל היה מצוה להתאכזר עליהם

ומרן החתם סופר זצ"ל דרך ג"כ בדרכו של הקדושת לוי הנ"ל, שלא הי' נח מוכיח את בני דורו, וכמ"ש בחתם סופר (בפרשתו) (עמוד כ"ב) לפרש אמרם ז"ל (בראשית רבה פכ"ח ס"ט) כי נחמתי כי עשיתים ונח, שאפילו נח שנשתייר מהם לא היה כדאי, אלא שמצא חן בעיני ה'. ולכאורה יפלא והלא הכתוב מעיד עליו נח איש צדיק תמים היה.

ומבאר החתם סופר כי חטאו של נח היה על שהיה נח לשמים וגם לבריות, ובאותו הדור שהיו רשעים בעלי חמס וגזל היה מצוה להתאכזר עליהם, וזה מבואר בלשון הכתוב, אחר שאמר ב' דברים אחד לרע ואחד לטוב, היינו נחמתי כי עשיתים ונח, שגם על נח ניחם, וחזר ואמר לטוב שמצא נח חן בעיני ה', על זה מפרש עתה אלה קורותיו של נח הנזכר, איש צדיק תמים היה בדורותיו, עם אנשי דורותיו הרעים האלו היה מתנהג בצדק ותמים, וזה לא יתכן, ומשום כן נחמתי כי עשיתים ונח, ומה שמצא חן בעיני ה', הוא משום את האלקים התהלך נח, ועל זה נאמר בא אתה וכל ביתך אל התיבה כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, כי לכאורה הרבה ריוח והצלחה לפני הקב"ה ולא היה צורך להסגיר נח בתוך התיבה, אלא שנח ובניו היו בעונש במה שהיו אוסרים בבית הכלא הזה בתיבה, ונצטערו בה בלי ספק, וזה בא לו על שהצטדק עם אנשי דורו הרשעים, והיינו דאמר ליה הקב"ה בא אל התיבה, ומאי טעמא לעונש הזה עליך, כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה, ר"ל שהיה מצטדק עם אנשי הדור הרע הזה, עכת"ד של החתם סופר.

ובזה יתבאר הכתוב, אלה תולדות נח, וברש"י עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים. והכוונה לפי הנ"ל, דהנה במשה נאמר "אלה"

הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל, וזהו שאמר כאן הפסוק, "אלה" תולדות נח - עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים, דעיקר תולדותיהם של צדיקים הוא "מעשים" טובים, מה שהם עושים ו"מעשים" שגם אחרים יעסקו בתורה ובעבודת השם, ואינם נסוגים אחור מלהוכיחם על זה, וזו היתה דרכו של משה רבינו ע"ה שנאמר בו "אלה" הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל, שהוכיח את ישראל שילכו בדרכי ה'.

ובאמת ידוע מהאריז"ל שדורו של משה, אשר יצאו ממצרים, היו גלגולים מדורות הקודמים, וכמו שכתב בספה"ק שער הפסוקים (פרשת שמות) דנשמות שבדור המבול היו כולם נשמות עליונות קדושות מבחינת הדעת, ונתערבו בקליפות ע"י חטא אדם הראשון, וצריכות גלגולים רבים לצרפם וללבנם עד תום חלאתם מהם וכו'. והנה התחלת גלגולם היה בדור המבול, ולהיותם משורש המר ההוא, שיצאו ע"י השחתת זרע של אדם הראשון, לכן היו מורדים וכופרים בהש"ת, ועיקר חטאם היה וכו' אח"כ נתגלגלו פעם ב' בדור הפלגה, וגם הם הרעו כאבותם וכו', אחר כך נתגלגלו פעם שלישית באנשי סדום, ולכן נאמר בהם ואנשי סדום רעים וחטאים לד' מאוד וכו', ואז חזרו להתגלגל פעם רביעי במצרים, בבני ישראל שהיו נולדים אז בדור הגלות ההוא, ואז התחילו ליתקן, והיו מתבררים והולכים בגלות מצרים עד שיצאו ישראל ממצרים, עכ"ל.

ונמצא לפי דרכינו, דבזה שמשה דיבר אל כל ישראל דברי כבושין, תיקן ממילא מה שלא תיקן נח, כי בני ישראל שיצאו ממצרים היו גלגולי נשמות דור המבול, ומשה הי' גלגול נשמת נח, ובזה תיקן את מה שלא הוכיח נח את בני דורו, ודו"ק.

וע"כ יתייחסו שפיר דיבוריו של משה לתקן נשמות ישראל, על חשבונם של נח כיון שנשמתם משורש אחד, וע"י שהוכיח משה את ישראל תיקן ממילא את נשמתו הקודמת שהיתה בנח.

והו"ק מצערו ליה טובא, הוה קא בעי ר' מאיר רחמי עלויהו כי היכי דלימותו אמרה ליה ברוריא דביתוהו מאי דעתך משום דכתבי (תהלים ק"ד) יתמו חטאים, מי כתיב חוטאים חטאים כתיב. ועוד שפיל לטיפיה דקרא, ורשעים עוד אינם כיון דיתמו חטאים ורשעים עוד אינם, אלא בעי רחמי עלויהו דלהדרו בתשובה ורשעים עוד אינם, בעי רחמי עלויהו והדרו בתשובה, ע"כ.

ולפי"ז י"ל דמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי, דיתפלל עליהם שיחזרו בתשובה, ובזה ג"כ יכול לקיים חלק ממצות תוכחה, ודו"ק.

ודבר זה מצינו במשה רבינו ע"ה, שמסר נפשו בתפילה להשי"ת ואמר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, וכמו שהבאנו בפנים בשם האריז"ל דמשה היה נשמת נח, ובזה שאמר מחני נא תיקן את מה שנאמר אצל נח וימח את כל היקום, על שלא הוכיח נח את בני דורו, ודו"ק. המשך בעלון הבא

הפֿשט שְׁנָה תַּמִּימָה, וּמִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם
הָבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְמִלְכָא, וַיְהִי מֵרֹאֵי פְּנֵי
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְרַקִּיעָא.

גַּם בְּתַקוּן ל' פְּתַב (הַפְּסָא מִלְּךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה
גְּדוֹל חַיּוֹב עַל תְּלַמִּיד חֶכֶם לְלַמֵּד קִבְּלָהּ. וְעִנְשָׁם
כְּמָה גְּדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קִבְּלָהּ וְגוֹרֵם אֲרֻךְ
גְּלוּתָא כִּי הֵם מַעֲכָבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לַיְצַלְוּ, כִּי
יַעֲשֶׂה בְּשַׁעָה אַחַת בְּלַמּוּד הַקִּבְּלָהּ מַה שְּׁלֵא נַעֲשֶׂה
בְּלַמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְּדוֹל כְּחָה
לְקַרְבַּ הַגְּאֻלָּה.

וּמִרְנָא הַרִי"ח הַטּוֹב, בְּסַפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" (פְּרֻשַׁת
שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִינָה), פְּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: פְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים
ז"ל: דְּגְּדוֹל פְּעַל הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסַק הַתּוֹרָה בְּיוֹם
שַׁבָּת, אֶלְף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנַּעֲשֶׂה מַעֲסַק
הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹל. עַכְל"ק. וּבִאֲרוּ: עַל פִּי
מֵאֲמַר חו"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקִּבְּ"ה אֶלְף שְׁנִים,
שְׁנַאֲמַר כִּי אֶלְף שְׁנִים בְּעִינְךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל וְגו' -
וְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הָבֵא - זֹאת אוֹמְרַת,
כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקִּבְּ"ה. אִם כֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל
בְּעֶרְךָ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשִּׁי"ת וַיִּתְעַלָּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן,
כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלְף גְּדוּת,
לְעֶרְךָ יָמֵי הַחֹל. (מִצָּא חוֹ בַּמִּדְבָּר).

הַעוֹלָה מִדְּבַרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַפְּסָא מִלְּךְ וְהַרִי"ח
הַטּוֹב זי"ע: דְּהַלּוּמִד שְׁעָה זֶהֱרַ הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת
קוֹדֵשׁ, כְּלוּמִד אֶלְף שְׁנָה פֿשֵׁט בְּיוֹם חוֹל. וּלְפִי זֶה,
אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שְׁעוֹת זֶהֱרַ הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת
קוֹדֵשׁ, הַרִי שְׂזָכָה לְתַקּוּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יָמֵי
הַבְּרִיאָה וְכָל הַעוֹלָם מִתְעַלָּה עַל דָּוִד. וּבְנוֹסָף עַל כֵּךְ
חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים (שַׁעַר הַשְּׂמֻחָה)
הַמְּבַאֵר: דְּלַמּוּד (וְכָל מִצְוָה) הַנַּעֲשֶׂה בְּשִׂמְחָה עֵרְכוֹ
כְּפוֹל אֶלְף, יוֹצֵא שְׂפָאֲשֶׁר יְהוּדֵי לוּמִד בְּשַׁבַּת
קוֹדֵשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הַרְשָׁבִי - "הַזֶּהֱרַ
הַקְּדוּשׁ" עוֹלָה בְּשַׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שֶׁל מְלִיוֹן שְׁנָה,
(לַמּוּד פֿשֵׁט בְּיַמֵּי הַחֹל). וַאֲיִתָּא בְּאֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶתָן (פְּרָק
ג' מִשְׁנָה ו'): רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר... אִם
לְמַדְתָּ תּוֹרָה בְּשַׁעַת הַרְיָח אֵל תִּשׁוּב לָךְ בְּשַׁעַת
הַדְּחָק, לְפִי שְׁטוֹב לוֹ לְאָדָם דְּבַר אֶחָד בְּצַעַר
מִמָּאָה בְּרִיחֵי (עִי"ש), עַל כֵּן כְּאֲשֶׁר לוּמִד בְּיוֹרִים
הַכֹּל כְּפוֹל מֵאָה, סָךְ הַכֹּל לִימּוּד זֶהֱרַ הַקְּדוּשׁ
שְׁעָה בְּשַׁבַּת שְׁוֹהָ מֵאָה מְלִיוֹן שְׁנָה תּוֹרָה!!!!
וּשְׁנִינָה אַחַת כ' 28.000 שְׁנָה תּוֹרָה. צֵא וְחַשְׁב
בְּלַמּוּד הַזֶּהֱרַ הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שְׁנִינָה אֶתָּה
מְשַׂמַּח אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק
"וַעֲתָה יִגְדַּל נָא כ"ח ה"י".

הַנְּנִי לַהּוֹדוֹת לַה' יִתְבַרַךְ שֶׁהַפְּעַם הַזֶּאת אֲנִי
אוֹמֵר דְּרַשָׁה לַאֲנָשִׁים צְדִיקִים כֵּאלוֹ שׁוֹכֵי לַשְּׁמוּע
תּוֹרָה מִפִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְרַגְלֵיהֶם עִמְדוּ עַל
הַר סִינַי, אֲשֶׁר לֹא כָּל אֶחָד זֹכֵה לַתּוֹאֵר הַזֶּה, כִּפִּי
שֶׁנִּרְאָה תִּיכַף אֶת דְּבַרֵי הַזֶּהֱרַ הַקְּדוּשׁ.
כֵּן רַבּוֹתֵי! מִי שְׁבֵא לַכֹּאֵן הוּא רוֹצֵה לַשְּׁמוּע דְּבַר
ה' וְאוֹהֵב לַלְמוּד זֶהֱרַ הַקְּדוּשׁ, וְעֵלְיוֹ קוֹרֵא
הַזֶּהֱרַ הַקְּדוּשׁ: אֵינּוֹן דְּהוּוּ קְיָיְמִי בְּטוֹרָא דְּסִינַי.

וְעַפִּי"ז יִתְבַּאֵר לָן ג"כ סְמִיכוֹת הַכְּתוּבִים,
דְּבִסּוּף פְּרֻשַׁת בְּרֵאשִׁית נֹאמַר וְנַח מִצָּא חוֹן בְּעִינֵי
ה'. דְּלַכְּאוּרָה אִיךְ מִצָּא חוֹן בְּעִינֵי ה', הֵלֵא הִי
צְרִיךְ לַהּוֹכִיחַ אֶת בְּנֵי דוֹרוֹ וְלֹא הוֹכִיחַם כְּרֹאוּי,
עַל זֶה בֵּא הַכְּתוּב בְּרִישׁ בְּפְרֻשַׁתוֹן כְּמַתְרַץ וְאוֹמֵר
"אלה" תּוֹלְדוֹת נַח, דְּבִזָּה שֶׁהוֹכִיחַ מִשֶּׁה אֶת
יִשְׂרָאֵל, כְּאֹמֵר "אלה" הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּיבַר מִשֶּׁה
אֵל כָּל יִשְׂרָאֵל, בִּזָּה מִמִּילָא נַחֲשֵׁבוּ לַתּוֹלְדוֹת נַח
ג"כ, וְזֶהוּ גַרְם מִמִּילָא "צְדִיק תַּמִּים הִיָּה
בְּדוֹרוֹתָיו", שֶׁהִיתָה עֲלֵיהָ גַם לְדוֹרוֹ שֶׁל נַח,
שֶׁנִּתְקַנוּ כּוֹלָם בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שִׁיצָא מִמִּצְרַיִם, עִי
שִׁמְשָׁה הוֹכִיחַם וְהַדְרִיכֵם בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה.

וּמוֹבֵן מִמִּילָא מְדוּעַ אֹמֵר הַכְּתוּב "בְּדוֹרוֹתָיו"
לְשׁוֹן רַבִּים (וְלֹא אֹמֵר בְּדוֹרוֹ - קוּשִׁיא ו'). דַּע"י שִׁמְשָׁה
תִּיקֵן אֶת בְּנֵי דוֹרוֹ, תִּיקֵן בִּזָּה ג"כ אֶת דוֹרוֹ שֶׁל
נַח, וְעִי"ז נִתְתַּקֵּן ג"כ דוֹר הַפְּלָגָה כְּדַבְרֵי
הַאֲרִיז"ל דְּנִתְגַּלְגְּלוּ בְּדוֹר אַחֵר דוֹר עַד שִׁיצָאוּ
מִכּוֹר הַבְּרַזֵּל מִמִּצְרַיִם, עִי"ש בְּאַרְיִכוֹת.

בּוֹאוּ וְהַתְּחַבְּרוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי זי"ע:
הַיּוֹם הוּא יוֹמָא דְּהִילּוּלָא שֶׁל קְדוּשׁ ה' הַמְּקוֹבֵל
הַאֲלוּקֵי רַבִּי מְרַדְּכֵי שְׂרַעְבֵי זי"ע, וּמִן הַרְאוּי
לְלַמּוּד מִדְּרַכּוּי אֲשֶׁר זָרָז אֶת כָּל הַיְהוּדִים לְלַמּוּד
זֶהֱרַ הַקְּדוּשׁ בְּכָל יוֹם. וּמִכּוּחוֹ הַתְּעוֹרְרָנוּ לַהֲבִיךְ
עֲרַכָה שֶׁל שַׁעָה, בְּלִימּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְפֻרְט
בְּלִימּוּד זֶהֱרַ הַקְּדוּשׁ, עַד שִׁזְכִּינוּ לַהּוֹצִיא לְאוּר
סַפְרָ בִּשְׁם עֲרַכָה שֶׁל שַׁעָה, הַמְּחוּלַק עֲתָה בַּחֲיִנִּים
לְקַהֵל הַקְּדוּשׁ.

רַבּוֹתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשַׁבְּחָה וְעֶרְפָּה שֶׁל תּוֹרָה
הַנְּלַמְּדָת בְּשַׁבָּתוֹת עַל פְּנֵי זֶה הַנְּלַמְּדָת בְּיַמּוֹת
הַחֹל, כְּלִשׁוֹן הַזֶּהֱרַ הַקְּדוּשׁ (סוּף פְּרֻשַׁת "שְׁלַח-לָךְ") -
זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵינָתָא,
יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מִשְׁאָר יוֹמִין". וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ מְרַדְּכֵי
שְׂרַעְבֵי זי"ע: "שַׁעָה שֶׁל לַמּוּד תּוֹרָה עַל דְּרַךְ
הַפֿשֵׁט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שְׁוֹהָ לְלַמּוּד שְׁנָה שְׁלֵמָה
בְּיוֹם חֹל. וְשַׁעָה אַחַת שֶׁל לַמּוּד זֶהֱרַ וְקִבְּלָהּ בְּיוֹם
חֹל, הִיא כְּמוֹ שְׁנָה שֶׁל לַמּוּד פֿשֵׁט בְּיוֹם חֹל.
וְלַמּוּד הַקִּבְּלָהּ וְזֶהֱרַ בְּיוֹם שַׁבַּת בְּמִשְׁךְ שַׁעָה שְׁוֹהָ
לְלַמּוּד שְׁבַעִים וְחָמֵשׁ שְׁנָה בְּיַמּוֹת הַחֹל". וּפְּסַק
הַגַּה"ק הַכֹּף הַחַיִּים (קַנִּי"ה סְקִי"ב), דְּלַמּוּד הַזֶּהֱרַ
יְחַשְׁבַּ לְלַמּוּד הַקִּבְּלָהּ. וְכַתֵּב הַפְּלֵא יוֹעֵץ וְזֶה
לְשׁוֹנוֹ: וְאַפִּילוּ אִי לֹא יָדַע מֵאִי קֹאֲמַר וְשׁוּגָה בּוֹ
שְׁגִיאוֹת הַרְבֵּה הוּא חָשׁוּב לְפָנֵי הַקִּבְּ"ה כְּדַכְּתִיב
וְדַגְלוּ עֲלֵי אַהֲבָה וּפְרֻשׁוּ חו"ל וְדִלוּגוּ עֲלֵי אַהֲבָה,
עַכְל"ל.

וְכִבְרַ דְּבַר בְּקְדָשׁוֹ מְהֵר"שׁ בּוֹזְגֵלוֹ זי"ע מֵאוּר
עֵינֵינוּ בַּעַל "הַפְּסָא מִלְּךְ" דְּלַמּוּד הַזֶּהֱרַ הַקְּדוּשׁ
עוֹלָה שַׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שְׁנָה שֶׁל לַמּוּד הַפֿשֵׁט,
וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכֹף הַחַיִּים (סִימָן קַנִּי"ה סְקִי"ב), וְז"ל:
ה"פְּסָא מִלְּךְ" (תַּקּוּן מ"א): כִּי לַמּוּד הַזֶּהֱרַ הַקְּדוּשׁ
בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלְמוֹת, וְכָל שְׁכֵן אִם יִזְכֶּה
לְלַמֵּד וְלַהֲבִיךְ אֶפְלוּ פְּרוּשׁ מֵאֲמַר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ
תַּקּוּן לְמַעֲלָה בְּשַׁעָה אַחַת מַה שְּׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוּד

זוה לְשׁוֹן הַזוהר בְּפִרְשֵׁת בְּהַעֲלֵתָךְ (דף קנב):
 חכמינו עבדי דְּמִלְכָּא עֲלָא, [החכמים שהם עבדים של
 מלך העליון], אינון דְּקִימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינִי, [אותם
 שעמדו על הר סיני], לֹא מִסְתַּכְּלִי אֶלָּא בְּנִשְׁמַתָּא,
 דְּאִיהִי עֲקָרָא דְּכֻלָּא אורִייתָא מִמֶּשׁ וְכוּ' [אינם
 מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עיקר כל התורה ממש,
 כלומר שיודעים שבסיפורים וגם בגופי התורה יש פנימיות,
 שהם רזי התורה והכוונות שצריך לכוון בכל מצוה ומצוה].
 עַד כָּאֵן לְשׁוֹנו. [ונכתב בצדו, אָמַר מִעֲתִיק: מִשְׁמַע אוֹתָם
 שְׁאִינִם לומדים סודות התורה, לא עמדו על הר סיני].
 וְלִזְמַנָּא דְּאֵתִי, זְמִינִן לְאִסְתַּכְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא
 דְּנִשְׁמַתָּא דְּאורִייתָא. [ולעיתיד לבוא הם עתידים
 להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר
 תחיית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה
 בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה].
 (הביאור מהפירוש מתוק מדבש).

וְכַךְ כָּתַב הַרְבּ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק
 רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחָא (יְאֹדָה מִשָּׁה יְשׁוּעָה פְּתִיחָא) זְכַר צַדִּיק
 לְבִרְכָּה, אֲשֶׁר הִרְשִׁבִי זִי"ע הַתְּגֵלָּה [בחלוט לרבי
 אברהם עדס זי"ע] וְזָרַז וּבִקֵּשׁ שִׁדְכִיס אֶת סִפְרוֹ יִין
 הֶרְקַח שְׁעַל הָאֲדָרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת. זוה לשונו:
 וְנִרְאָה לִי בְּבִאוֹר כּוֹנֵנוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשִׁפְיָאֵו
 יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים הָיוּ מִתְּנַצְּבִים בְּתַחֲתִית
 הָהָר וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיָּנֻעוּ וַיַּעֲמְדוּ
 מֵרָחֹק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֹּאכֹלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה
 הַזֹּאת וַיִּמּוֹתוּ. וְהָיָה מִקְצַת מִהָעַם שֶׁהָיוּ שְׂשִׁים
 וּשְׁמַחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה וְלֹא רָצוּ לָוֹז
 מִמְּקוֹמָם הִרְאִשׁוֹן לַעֲמֹד מֵרָחוֹק אֶפִּילוֹ אִם
 יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא מַה שֶּׁכָּתוּב בְּזֵהָר
 הַנֶּזְכָּר "אינון דְּקִימוּ בְּטוֹרָא דְּסִינִי", כְּלוֹמַר וְלֹא
 נָעוּ וַעֲמְדוּ מֵרָחוֹק אֶלָּא עָמְדוּ בְּטוֹרָא דְּסִינִי
 מִתַּחֲלָה וְעַד סוֹף, וְלָכֵן הֵם זֹכִים לְחֻכְמַת הָאֱמֶת.
 וְאוֹתָן הַנִּשְׁמוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וַעֲמְדוּ מֵרָחוֹק,
 כֹּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עִתָּה שְׂנִסִּים וְעוֹמְדִים מֵרָחוֹק
 לְחֻכְמַת הָאֱמֶת, מִירְאָתָם פֶּן תֹּאכֹלֶם הָאֵשׁ
 הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְהַרְבֵּי מִקְאֵמָרְנָא אָמַר: יֵשׁ הַרְבֵּה שׁוֹטִים
 שְׂבוֹרְחִים מִלְּמַד רְזִין שֶׁל מֶרֶן הָאֶר"י וְסִפְר
 הַזוהר, אֲשֶׁר הֵם חִינּוּ, וְלוֹ עַמִּי שׁוֹמֵעַ לִי,
 בְּעֻקְבוֹת מְשִׁיחָא אֲשֶׁר הִרְעֵה וְהַמִּינּוֹת גּוֹבֵר, הָיוּ
 שׁוֹקְדִים כָּל יְמֵיהֶם לְלִמּוּד סִפְר הַזוהר וְכַתְּבִי
 הָאֶר"י ז"ל, בְּלוֹל עִם חֲסִידוֹת שֶׁל מֶרֶן הַבַּעַש"ט
 וְהָיוּ מִבְּטָלִים כָּל גְּזֵרוֹת רְעוֹת... וְלוֹ עַמִּי שׁוֹמֵעַ
 לִי, בְּדוֹר הִרְעֵה הַזֶּה שֶׁהַמִּינּוֹת גּוֹבֵר, הָיוּ לְמַדִּים
 עִם תִּינוּק כֹּן תִּשַׁע שָׁנִים סִפְר הַזוהר וְתִיקוּנִים
 וְלַהֲגוֹת בָּהּ, וְהָיָה יְרָאתוֹ קוֹדֶמֶת לְחֻכְמַתוֹ
 וְיִתְקַיֵּים.

וְכַתּוּב בְּזוהר (בראשית כ"ח ע"ב): וּבְגִין דָּא מִשָּׁה
 לֹא מִית וְאָדָם אֲתַקְרִי אִיהוּ. וּבְגִינֵיהּ אֲתַמַּר
 בְּגִלוּתָא בְּתַרְאָה וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר אֶלָּא כְּלָהוּ
 כְּנַגְדּוֹ. וְכֹן עֲמוּדָא דְּאִמְצַעִיתָא אֲתַמַּר בֵּיהּ וְלֹאדָם
 לֹא מִצָּא עֵזֶר דְּאִפִּיק שְׂכִינְתֵיהּ מִן גְּלוּתָא הָדָא

הוּא דְּכַתִּיב (שמות ב) וַיִּפֹּן כֹּה נֹכַח וַיִּרְא כִּי אֵין
 אִישׁ. וּמִשָּׁה אִיהוּ בְּדִיּוֹקְנֵיהּ מִמֶּשׁ דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ
 "לֹא מִצָּא עֵזֶר כְּנַגְדּוֹ".

[ביאור: וְלָכֵן מִשָּׁה לֹא מִת, וְהוּא נִקְרָא אָדָם, וּבְגִלְלוּ נֶאֱמַר
 בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹנָה וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר, אֶלָּא כְּלָם כְּנַגְדּוֹ. וְכֹן
 נֶאֱמַר בְּעֲמוּד הָאִמְצַעִי וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר שְׂיֻצִיא שְׂכִינָה
 מִהַגְּלוּת. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שמות ב) וַיִּפֹּן כֹּה נֹכַח וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ.
 וּמִשָּׁה הוּא בְּדַמּוּתוֹ מִמֶּשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ לֹא מִצָּא עֵזֶר כְּנַגְדּוֹ].

וּבִיָּאֵר בְּמִקְדָּשׁ מֶלֶךְ: וּמִמִּשְׁיֵךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר
 יוֹחָאִי לְבֵאֵר, שֶׁהַבְּחִינָה שֶׁל מִשָּׁה רַבִּינוּ אִינְהּ זֹה
 מִן הַשְּׂכִינָה בְּגִלוֹת, וְעַל זֶה נֹאמַר בְּגִלוֹת
 הָאֲחֵרוֹנָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מִצָּא תַלְמִידִי
 חֲכָמִים שִׁיחִיו עֵזֶר לְמִשָּׁה בְּגִלוֹת, אֲלֵא כּוֹלָם
 נַחֲשִׁבִים כְּאֵלוֹ הֵם כְּנַגְדּוֹ, לְפִי שְׁאִינִם עוֹסְקִים
 בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, לְסִייעַ לְתִיקוּן הַשְּׂכִינָה. וְנֹאמַר
 בּוֹ, וְלֹאדָם לֹא מִצָּא עֵזֶר כְּנַגְדּוֹ, פִּירוּשׁ לֹא מִצָּא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִי שִׁיעוֹזֵר לְזַעֲרֵי אַנְפִּין,
 לְהוֹצִיא אֶת שְׂכִינְתוֹ מִן הַגְּלוּת.

וּבְזוהר פִּרְשֵׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ (חֶלֶק ג' דף קנב), כֵּתַב:
 וְאִינוּן עַרְב רַב רְשִׁיעִיָּא, וְכוּ', הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב,
 (זכריה יג ט) וְצַרְפַּתִּים כְּצַרוּף אֶת הַכֶּסֶף, וְהַרְשִׁיעוּ
 רְשָׁעִים, אִינוּן עַרְב רַב. וְהַמְשַׁכְּלִים יְבִינוּ (דניאל
 ט) אִינוּן מֵאִירֵי קְבֵלָה, [ביאור: וְהַ שְׂכַתּוֹב בְּדִנְיָאֵל
 וְהַמְשַׁכְּלִים יְבִינוּ, אֵל הֵם בְּעֵלֵי הַקְּבֵלָה הַעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת
 הַתּוֹרָה וְכֹן לומדי הזוהר הקדוש] דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (שם פסוק
 א) וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזוהר הֶרְקִיעַ. אֵלִין אִינוּן
 דְּקָא מְשַׁתְּדֵלִין בְּזוהר דָּא, דְּאֶקְרִי סִפְר הַזוהר
 [ביאור: אֵלוֹ הֵם שְׁעוֹסְקִים בְּאוֹר הַזֶּה הַנִּקְרָא סִפְר הַזוהר. הֵן
 הַלּוֹמְדִים בְּעֲצָמָם וּבּוֹדָאֵי הַמּוֹכִיִּם לְאַחֵרִים שִׁילְמִדוּן], דְּאִיהוּ
 כְּתִיבֵת לָח [ביאור: שֶׁהַזוהר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא תִיבֵת נַח שֶׁמְצִיל
 מִכַּל הַפְּרַעֲנִיּוֹת וְכִמוֹ שְׂבִיתִיב נַח רַק מִי שֶׁהֵאֱמִין נִצְל, כֹּךְ רַק
 מִי שִׁיאֱמִין וְיִלְמַד אֶת הַזוהר"ק יִצְלָל].

הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּינוּ יַעֲקֹב
 אֲבוֹחֲצִירָא זְוֹקֵלְלָה"ה (בְּסִפְרוֹ גִּנְיֵי הַמֶּלֶךְ דף קפ"ה)
 אֹמֵר בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאִי הַקְּדוֹשׁ: דְּמִי
 שְׁלֹא לְמַד תּוֹרַת אֱמֶת שְׁהֵם סוּדוֹת הַתּוֹרָה טוֹב
 לוֹ שְׁלֹא נִבְרָא דְּבֵלָא זֶה אֵין אָדָם יוֹדֵעַ אֲלַהּוֹתוֹ
 וְתַבְרַךְ, וַיִּרְאָתוֹ וְאֶהְבֵּתוֹ, וְעַבְדָּתוֹ. וְהַרְבַּ פְּתִיחָא
 זִי"ע אֹמֵר בְּשֵׁם רַבִּי חַיִּים וּויטאַל זִי"ע שְׂכַתּוֹב
 בְּתַחֲלַת שְׁעַר הַמְּצוּוֹת: וְאִם לֹא עָשָׂה כֹּן הָרִי חֶסֶר
 מִצָּוָה אֶחָד שֶׁל תַּלְמוּד תּוֹרָה שְׁהִיא גְּדוּלָּה
 וְשִׁקּוּלָּה כְּכֹל הַמְּצוּוֹת וְצַרְךָ שְׁתִּתְּגַלְּגַל עַד שְׁיִטְרַח
 בְּד' בְּחִינּוֹת שֶׁל הַפְּרָד"ס הַנֶּזְכָּר. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנו.
 וְעוֹד אָמַר הַרְבַּ יְהוּדָה פְּתִיחָא זִי"ע שְׁעוֹד בְּשַׁעַת
 הַלוּיָהּ כְּאִשֶּׁר בּוֹכִים עֵלָיו, יִתְכֵן שְׂכַבֵּר חֲזַר
 לְעוֹלָם הַזֶּה בְּגִלוּל, הַשֵּׁם יִרְחַם.

וְאֹמַר הַרְבֵּי מִקְאֵמָרְנָא בְּסִפְרוֹ הֵיכַל הַבְּרַכָּה:
 - בְּדוֹר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, מִי שְׁאִינוּ עוֹסֵק בְּסִפְר
 הַזוהר וְתִיקוּנִים וְכַתְּבִי מֶרֶן הָאֶר"י שְׁהֵם חַיִּים
 מִמֶּשׁ לְנַפְשׁ, בְּלוּלָה בְּמִקְרָא וּבְמִשְׁנָה וּבְתַלְמוּד
 וּפּוֹסְקִים, יַדַּע נֶאֱמָנָה שְׁכַל תּוֹרָתוֹ שְׁעוֹסֵק הוּא
 מְשַׁפָּה וְלוֹחוּץ, כְּדוֹאֵג, וְאֵין לוֹ עֵסֶק בְּחַיִּים וְהָאֶרָה

לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליליא באורייתא דבעל פה, בכמה קושין, וצוחין פה ככלבין דאמרין הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא לשכינתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, עכ"ל. (היכל הברכה קומרנה פרשת עקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

וכתב האור החיים הקדוש (פי' בחקתי כ"ו י"ב) דרק לימוד תורה לשמה מציל מהיצר, ועל תורה לשמה נאמר, תורה מגנא ומצלא.

ובספר "נפש החיים" (שער ד' פרק כ"ה) כתב בארוכה: שרק על ידי עסק התורה לשמה זוכה לקיים העולם. ואין לנו תורה לשמה יותר מלימוד הזוהר הקדוש, (ענין אור הזוהר).

משה רבנו והרשב"י אומרים: כי הזהר הקדוש הוא כמו תבת נח שאלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח, והרמח"ל הקדוש אומר לנו: שרק בזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש, וזה לשונו הקדוש: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל.

וכבר גילה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צוואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זיע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" [ספר הרש"ש עמ' 158], מילותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!..." והקול קורא במדבר פנו דרך לאלוקינו. יקרו והקדישו מזמנכם בכל יום לשם שמיים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו - ברוחניות ובגשמיות.

המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והכלליות רח"ל. וידוע מאמרי חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לך יום שקללתו מרבה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים (שבעים אמות). וכמדמה שכבר הגענו למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות החרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק (תהילים פרק קמ), וכמו שאמרו בירושלמי

(במות ע"ח ע"א) דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג.

אך יש לנו עצה אחת יעוצה "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוה"ק בשמחה, אשר בכחו לעצור כל פרענות ולהשפיע כל הברכות ברוחניות ובגשמיות, וכידוע תקנת הרמח"ל זי"ע ללמוד הזוה"ק ברציפות - שמציל מן הפרענות - ומביא הגאולה (ענין ספר אור הזוהר פ"ה, וכן הובא בספר "תורתו מגן לנו").

וליהו ידוע שכל המסימים את ספר הזהר הקדוש בבחינת "כנישתא חדא" (זוה"ק) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים (שיר השירים ד, ד), - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה בב"א.

ומכאן אנו יוצאים בקריאה נרגשת לכבוד מעלת גדולי ישראל, רבנים וראשי ישיבות. וכל אחינו בית ישראל, בכלל. המצפים ומיחלים לישועת ה'.

עורו עורו מבקשי ה', התבוננו וראו תהפוכות עולם, בזמן שבני ישראל מחפשים עצה ותושיה בגלות המר הזה. וכבר האירו עינינו צדיקי ישראל, שבכוח למוד הזהר הקדוש לקרב הגאולה ברחמים.

מרן החפץ חיים זי"ע היה אומר (הובא בספר מאיר עיני ישראל כרך ו' בשם נכדו רבי אברהם הכהן): כל פסגת המעשים הטובים וקיום רצון ה' יתברך הוא, הוא להגיע למדרגת זיכוי הרבים, ובה תבחן מדת התמסרותו של האדם למען כבוד ה' בעולם.

על האדם לדעת כי רצון אבינו שבשמים הוא לזכות את כל בניו בלימוד התורה הקדושה וקיום מצוותיה, ועל ידי זכות הרבים זוכה האדם לסיעתא דשמיא, כמו שאמרו חז"ל (אבות פרק ה' משנה י"ח), כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, וזכות הרבים תלוי בו, עכדה"ק.

מורי ורבותי אחים יקרים, בואו ונתאחד כולנו ונפעל שכל יהודי ויהודי ילמד זוהר הקדוש בכל יום ולארגן בכל בית המדרש וכולל שילמדו זוהר הקדוש, וכל אחד יחלק לכל מקום ספרי התעוררות ללימוד הזוהר הקדוש, ועתה שערי תירוצים ננעלו, וכולם מקיימים בשמחה את רצון השם יתברך - כי אפשר לקבל בחינם את הספרים - הן ספרי התעוררות והן תיקוני זוהר, כאן בישיבה הקדושה, וכן אצלנו בארגון מפעל הזוהר העולמי. 052-7651911.

מי שנותן בחינם ספרי הזוהר יזכה להיות מהיושבים ראשונה במלכות, ומשיח, יצביע עליו בזכות היגעתו.

זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזוה"ק נצא מן הגלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.

לכן כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום לקרוא מספר דפים מספר הזוה"ק ובפרט בכל יום ויום ללמוד דף אחד לכל הפחות מספר התיקונים להצלחת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תיכף ניגאל, כדאיתא בזוהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב): דבגיניה "וקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקיים "ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר". וְכָלֵנו כְּאֶחָד נִזְכָּה שְׂיָקִים בְּנוּ נְבוֹאת הַרְשָׁבִי "זְכָאָה דְרָא דְהַאי אֲתַגְלִיא בֵּיהּ וּבְסוּגֻלְתּוֹ "וּקְרֵאתֶם דְרֹר"

ויהי רצון שְׁנִזְכָּה לְהִיּוֹת מִן הַזֹּזִים הַמְאֲשָׁרִים, שְׁהַמְשִׁיחַ בְּכַבֻּדוֹ וּבְעַצְמוֹ יַעֲיֵד עֲלֵינוּ - "בְּזִכְוֹתֶיךָ הַגִּיעִית". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד ותפרסמו את הזוהר ודפי הזוהר, תיקון מ"ג תיקון מ"ח וכל ספרי הזוהר לשם שמים, נמי שמעוניין לחלק סט של ספרי הזוהר סט שכר ועונש ועוד, בעירו לכל הישיבות ובתי כנסת: [0527-651911] הקריבו מדקוֹתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, לְעִשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגַרְם לְפָדוֹת נַפְשֵׁנוּ, וְלַמְדוֹ בְּכָל יוֹם זוהר הקדוש וְכָךְ נִלְךְ פְּלָנוּ כְּאֶחָד יַחַד לְקַבֵּל אֶת אוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. ויהי רצון שיקויים בנו בקרוב, "ותחזנה עינינו בשובך לציון ברחמים, במהרה בימינו אמן.

על כן את אחי אנוכי מבקש בואו לעזרת ה' בגיבורים והחלש יאמר גיבור אני, וצריכים מתנדבים באומץ רוח ובעזות דקדושה לחלק ספרים על הזוהר הקדוש בכל האוטובוסים וברכבות ובכל מקומות העבודה שלכל יהודי יהיה חלק בזוהר הקדוש, עד ש"ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

אנחנו צריכים לייחד מחשבתנו לאדון כל, ולאחד את כל הכוחות ולאחד את כל כלל ישראל, כי רק על ידי לימוד הזוהר הקדוש ניגאל, וכדברי כל הצדיקים גדולי הדורות, דכל סגולת הגאולה תלויה בלימוד הזוהר הקדוש, דוקא בו ולא בזולתו. ובפרט בדורנו שירדו לעולם נשמות דור המבול ודור ההפלה, והערב רב הם עצמם המבול השוטף את העולם (כדאיתא בתיקוני זוהר תיקון כ"א דף נ"ה, א', ובביאור הגר"א, וכן ב"מתוק מדבש", עיין שם ותרווה צמאך) מוכרחים לעשות מסירות נפש למען השכינה הקדושה לתמכה ולסעדה, וכמו משה רבינו ע"ה שמסר עצמו על כלל ישראל ואמר "אם אין מחני נא" (ועיין בתיקוני זהר שם), ובכל יום כל יהודי אומר קריאת שמע פעמיים ביום (ולדעת האר"י ארבע פעמים ביום) ומוסר עצמו למען שמו באהבה ומקבל על עצמו ארבע מיתות בית דין, ובודאי צריך להוכיח שמתכוון באמת, וכמו שאמר הגאון הקדוש רבי ישראל סלנטר זי"ע שאדם ממליך את השם יתברך על שבעה רקיעים והארץ, על ארבע רוחות העולם, ממש על כל העולם כולו - ורק על עצמו שוכח להמליך את ה' יתברך שזה העיקר.

על כן בוודאי צריכים להתחזק וללמוד בדברי קדשו של התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי

הגה"צ רבני העדה החרדית פסקו, [תשס"ב-תשס"ד] לְקַבֵּעַ שְׁעוֹר קְבוּעַ בַּסֵּפֶר הַזֶּה, עִמּוּד אֶחָד בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא כְּתוּב בְּפָנֵי הַפְּרָעָנוֹת לְבִטֵּל גַּזְרוֹת קִשּׁוֹת וְחֻלְאִים רָעִים, וְלְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע קֹדֶשׁ בְּרָכָה רַבָּה רְפוּאוֹת וְיִשׁוּעוֹת עַד בְּלֵי דֵי.

הגה"צ הַבְּרִי בֵּית דִּין צְדֵק הָעֵדָה הַחַרְדִּית, וְעוֹד: הַגָּאֹב"ד רַבֵּי מֹשֶׁה אַרְיֵה פְרִינְד, רַבֵּי יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה דוֹשִׁינְסְקִיא, רַבֵּי יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב פִּישֵׁר, רַבֵּי בְּנֵימִין רַאבִּינְאוֹוִיטְש, רַבֵּי מַאִיר בְּרַאנְדְסְדַּאָרְפֶּער, רַבֵּי מֹשֶׁה הַלְבַּרְשְׁטַאם, רַבֵּי יְחִיאֵל פִּישְׁל אֵיזֶנְבַּאד, רַבֵּי דְנִיאֵל פְּרִיש, זִיעוּכִי"א - וְלְהַבְדִּיל בֵּין חַיִּים לְחַיִּים הַגֵּה"צ: הַגָּאֹב"ד רַבֵּי יַצְחָק טוֹבִיָּה ווִיִּים גָּאֹב"ד יְרוּשָׁלַיִם, רַבֵּי מֹשֶׁה שְׁטֵרנְבוּךְ, רַאב"ד, רַבֵּי אַבְרָהָם יַצְחָק אוֹלְמָן, הַגֵּה"צ פּוֹסֵק הַדּוֹר רַבֵּי שְׁמוּאֵל הַלּוֹוִי וואַזְנֶער, רַבֵּי יוֹסֵף לִבְרַמָּן, רַבֵּי יַעֲקֹב מַאִיר שְׁכֵטֵר שְׁלִיט"א, וְעוֹד, (אור הזוהר).